

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J. M.
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem,
advokátem se sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje, IČ 70891168,
se sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2025, č. j. KK/1813/DS/25-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy, ze dne 13. května 2025, č.j. 15444/OD-P/25, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne

27. října 2024, v době od 0944 hod. do 09:45 hod., v obci Karlovy Vary, na ul. Dolní Kamenná, ve směru jízdy k OD BauMax, řídil osobní vozidlo zn. BMW 325i, spz X., v takové době po požití jiné návykové látky, kdy byl ještě pod jejím vlivem, když rozbořem krevního séra byla zjištěna hladina benzoylekgoninu ve výši 1242 ng/ml, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedeného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 15.000 Kč a zákaz řízení všech motorových vozidel na 8 měsíců, a dále náhrada nákladů řízení 2.500,-Kč.

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že neporušil žádný dopravní předpis, přesto byl v čase okolo 09:45 hodin, v rámci údajně náhodné dopravní kontroly (přestože bylo dopoledne a nešlo o nějaký noční čas či brzké ranní hodiny, kdy jsou náhodné dopravní kontroly obecně běžné), zastaven hlídkou Policie ČR. Žalobce připomněl, že se na výzvu dobrovolně podrobil orientačnímu testu na přítomnost omamných a psychotropních látek Drugwipe 5SP s pozitivním výsledkem na kokain. Žalobce uvedl, že návykovou látku kokain užil dne 24. 10. 2025. Žalobce proto subjektivně necítil jakékoliv své ovlivnění touto návykovou a s ohledem na běh času a dobu uplynulou od užití návykové látky do okamžiku usednutí za volant vozidla ani objektivně jakékoliv své ovlivnění nemohl ani hypoteticky předpokládat. To, že žalobce nebyl pod vlivem návykové látky, vyplývá podle jeho názoru z výsledků zasahujících policistů, jejich úředního záznamu o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů nebo jiné návykové látky před anebo během jízdy ze dne 27. 10. 2025, č. j. KRPK-87109-6/TČ-2024-190314 (chování ovládané; koordinované pohyby; orientace normální; postoj a chůze jisté; řeč normální; paměť normální; oblečení přiměřené; barva kůže a oči normální), nebo z protokolu o lékařském a toxikologickém vyšetření osoby při podezření z ovlivnění návykovou látkou ze dne 27. 10. 2024, č. j. KRPK-87109-2/TČ-2024-190314 (vědomí jasné; chování zdvořilé; nálada normální; řeč normální, zornice střední; spojivky normální; zornice po osvětlení úzké; nystagmus horizontální ne; chůze jistá; chůze po čáře rovná; pokus prst-nos správně; test Romberg III negativní, třes prstů, víček, rukou negativní; abstinenční příznaky ne). Žalobce uvedl, že se podrobil dobrovolně též lékařskému vyšetření na přítomnost výše uvedených látek v jeho těle, včetně invazivního odběru krve (moč neposkytl pouze z důvodu, že se mylně domníval, že to již s ohledem na odběr krve není třeba, neboť odběr moči pro něj subjektivně není komfortní). Znaleckým posudkem Ing. M. I. z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, ze dne 23. 11. 2024, č. 6763/2024, bylo z krevních vzorků zjištěna přítomnost kokainu v hladině 1ng/ml (tedy v hladině, která neznamená ovlivnění návykovou látkou - pozn.) a dále benzoylekgonin v hladině 1242 ng/ml. Právě tato skutečnost je však zcela stěžejní pro rozhodnutí ve věci, neboť v případě benzoylekgoninu nejde o omamnou a psychotropní látku, nýbrž o neaktivní metabolit kokainu.
3. Pro naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku je dle žalobce zcela nezbytné, aby osoba řidiče v rámci provozu na pozemních komunikacích byla pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky. Seznam návykových látek je dán pro celý právní řád taxativně na základě zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, resp. z jeho prováděcího předpisu, kterým je nařízení vlády č. 463/2013, o seznámech návykových látek. I bez ohledu na obecnou specialitu zákona o návykových látkách sám zákon o provozu na pozemních komunikacích v definici právního pojmu „jiná návyková látka než alkohol“ v poznámce pod čarou přímo odkazuje na zákon č. 167/1998 Sb., o návykových látkách (srov. § 5 odst. 1 písm. g/ zákona o provozu na pozemních komunikacích). Pokud správní orgány ve svých

rozhodnutích odkazují na nařízení vlády č. 41/2014 Sb., jímž má být benzoyllegkonin zahrnut pod souhrnný pojem návykové látky, jedná se podle žalobce o nezákonný a neústavní postup, neboť s ohledem na znění ustanovení § 5 odst. 1 písm. g) zákona o provozu na pozemních komunikacích a zcela jednoznačný odkaz zákonodárce na provázanost legislativní zkratky „jiná návyková látka“ se zákonem o návykových látkách, nelze případnou absenci jakékoliv látky v zákoně o návykových látkách (resp. prováděcích předpisech) překlenout uvedením takové látky v nařízení vlády č. 41/2014 Sb., a odkázat na ni s poukazem na § 5 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, dle kterého řídit vozidlo nebo jet na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, kdy by mohl být ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky; v případě jiných návykových látek uvedených v prováděcím právním předpise se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pokud její množství v krevním vzorku řidiče dosáhne alespoň limitní hodnoty stanovené prováděcím právním předpisem. Správní orgány se podle žalobce mylně domnívají, že nařízení vlády č. 41/2014 Sb. slouží k vymezení „jiných návykových látek“ i ke stanovení výše hladiny, při jejímž dosažení se řidič automaticky považuje za ovlivněného. Ve skutečnosti taxativní výčet látek, které se podle zákona o provozu na pozemních komunikacích považují za návykovou látku, podává na základě § 5 odst. 1 písm. g) tohoto zákona výhradně zákon o návykových látkách (a jeho prováděcí předpis), přičemž vláda je zmocněna svým nařízením č. 41/2014 toliko vybrat některé návykové látky z tohoto seznamu a k těm stanovit hladinu, při jejímž dosažení není potřeba dalšího zjišťování ovlivnění a lze řidiče bez dalšího považovat za ovlivněnou osobu. Podle žalobce je v rozporu je se zákonem, s úmyslem zákonodárce i základními principy právního státu. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2024 č. j. 10 As 309/2023-63, v němž je mj. uvedeno, že *„sousloví „návyková látka“ použité v § 1 nařízení vlády č. 41/2014 Sb. je souhrnným právním pojmem, pod který lze podřadit také benzoyllegkonin, ačkoliv se nejedná o návykovou látku v pravém slova smyslu (ale o metabolit, tj. produkt látkové přeměny kokainu). Tomu nebrání ani závěry stanoviska trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2020, sp. zn. Tpjn 300/2020.“* Žalobce poukazuje na stanovisko Psychiatrické nemocnice Bohnice, které sloužilo jako podklad pro stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 300/2020, s tím, že nález benzoyllegkoninu prokazuje užití kokainu v minulosti, ale vůbec neprokazuje přítomnost kokainu v době řízení, ve formulaci: *„Nalezený benzoyllegkonin tedy neprokazuje přítomnost kokainu v době řízení (prokazuje pouze přítomnost kokainu někdy v minulých hodinách, popř. dnech); a už vůbec neprokazuje přítomnost kokainu v koncentraci způsobující SVZřMV (stav vylučující způsobilost k řízení motorových vozidel.“*

4. Žalobce v žalobě dále uvedl, že v nařízení vlády č. 41/2014 Sb. *„se řidič považuje“* jde o vyvratitelnou právní domněnku ovlivnění, která byla v jeho případě nejméně významně zpochybněna, ne-li přímo vyvrácena, a to nejen výsledky zasahujících policistů, jejich úředním záznamem, (podle něhož chování žalobce bylo ovládané, měl koordinované pohyby, orientace normální, postoj a chůze jisté, řeč normální, paměť normální, oblečení přiměřené, barva kůže a oči normální), nebo protokolem o lékařském a toxikologickém vyšetření osoby při podezření z ovlivnění návykovou látkou ze dne 27. 10. 2024, č. j. KRPK-87109-2/TČ-2024-190314, (dle kterého bylo jeho vědomí jasné, chování zdvořilé, nálada normální, řeč normální, zornice střední, spojivky normální, zornice po osvětlení úzké, nystagmus horizontální ne, chůze jistá, chůze po čáře rovná, pokus prst-nos správně, test Romberg III negativní, třes prstů, víček, rukou negativní, abstinенční příznaky ne), ale také extrémně vysokou hodnotou zjištěného množství látky benzoyllegkonin v krvi (50 násobné

překročení limitu 25 ng/ml).

5. Žalobce nesouhlasil s neprovedením jím navržených důkazů, a to výsledkem spolujezdce V. K., znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, a informacemi o pohybu policejní hlídky alespoň 30 minut před samotnou dopravní kontrolou, s tím, že tyto informace mohou být významné pro posouzení věrohodnosti policistů a následného průběhu celé kontroly.
6. K zamítnutí návrhu na provedení znaleckého posudku správní orgány uvedly, že je s ohledem na stanovení limitních hodnot v nařízení vlády č. 41/2014 Sb. bezpředmětný. Žalobce připomněl, že nejevil žádné známky ovlivnění jeho vědomí a nedopustil se žádného přestupku. Přesto měl mít podle znaleckého posudku z odvětví toxikologie v krvi takové množství benzoylekgoninu, které 50x překračuje v nařízení vlády č. 41/2014 Sb. stanovenou limitní hranici pro zjevné a nezpochybnitelné ovlivnění vědomí. Takový výsledek je podle žalobce natolik extrémní, že je na místě důvodná pochybnost o pravdivosti takových hodnot, o správnosti odběru krevního vzorku či vůbec o správnosti provedeního znaleckého zkoumání. Správní orgány však strohý znalecký posudek z odvětví toxikologie nepodrobil žádnému kritickému hodnocení, nezamyslel se, zda je vůbec možné takové množství benzoylekgoninu v krvi mít a k jakému následku to vede (nejméně jde o nutnost zjevného ovlivnění chování, které ale bylo vyvráceno jinými důkazy). Přitom znalecký posudek z oboru psychiatrie by na všechny položené otázky mohl a měl odpovědět.
7. K návrhu na doplnění dokazování výsledkem svědka i k návrhu na zajištění informací týkajících se pohybu hlídky Policie ČR před samotnou kontrolou správní orgány uvedl, že „tyto informace nemají vztah ke skutkové podstatě přestupku, který je obviněnému kladen za vinu“ a odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 10 As 309/2023 - 63, na základě kterého vyšel z toho, že netřeba jakékoliv další dokazování v případě, že znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie, došlo ke zjištění nadlimitní hodnoty návykové látky dle nařízení vlády č. 41/2014 Sb. Podle žalobce tento rozsudek nelze na uvedenou věc nekriticky aplikovat již jen proto, že v tehdy projednávané věci nebyla zjištěná extrémní hodnota ve výši 50násobku limitní hodnoty pro ovlivnění.
8. Žalovaný se podle žalobce také vůbec nezaobírá v odvolání uvedenými polehčujícími okolnostmi ve vztahu k posouzení škodlivosti jednání a k výši trestu. Správní orgán prvního stupně patrně účelově opomněl do svého správního uvážení ve vztahu k vyměřenému trestu zahrnout skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce jako polehčující, tedy že s Policií ČR i správním orgánem prvního stupně plně spolupracoval, neobstruoval, nejevil žádné fyzické známky ovlivnění, nespáchal žádný dopravní přestupek a jeho zastavení bylo jen důsledkem „náhodné“ kontroly. Žalobce namítá absenci vypořádání této odvolací námitky jakožto tzv. opomenutý důkaz.
9. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že: *„Právě s ohledem na vysokou hodnotu metabolitu kokainu bylo zcela na místě, aby správní orgán prvního stupně uložil oba tresty mnohem blíže maximálních hranic, neboť takto zjištěný stav lze nepochybně označit za projev naprosté bezohlednosti obviněného vůči ostatním účastníkům provozu na pozemních komunikacích. K horšímu však odvolací správní orgán uložené správní tresty změnit nemůže. Osoby, které jednají podobně jako obviněný, představují pro bezpečnost silničního provozu závažnou hrozbou. Z tohoto místa je vhodné rovněž připomenout, že správní orgán není omezen pouze na uložení správních trestů pokuty a zákazu činnosti, ale ve smyslu § 48 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich může též uložit i správní trest propadnutí věci či ochranné opatření spočívající v*

zabrání věci ve smyslu ustanovení § 53 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, pakliže by vozidlo nepatřilo pachateli přestupku. Tou věcí pochopitelně může být i vozidlo, které takový pachatel řídil, a to bez ohledu na jeho hodnotu, protože v rukou osob užívajících návykové látky se takové vozidlo stává nebezpečnou zbraní.“ Právě toto vyjádření žalobce vnímá jako důkaz podjatosti žalovaného vůči jeho osobě (o níž do vydání rozhodnutí neměl tušení).

10. Správní orgány podle žalobce vycházely z jediného důkazu, a to ze znaleckého posudku z oboru toxikologie Mgr. M. I., která prováděla nepřijatelné hodnocení právní otázky, když v posudku uvedla, že „s ohledem na nález kokainu ve výši 1 ng/ml a jeho metabolitu benzoylkoninu ve výši 1242 ng/ml v krevním séru pana J. M., lze říci, že pan J. M. byl v době odběru vzorku krve dne 27.10.2024 v 11:00 hodin pod vlivem benzoylkoninu.“

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že nařízení vlády č. 41/2014 Sb., o stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou, pak doslovně v preambuli uvádí, že „Vláda nařizuje ... k provedení § 5 ods. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb... stanovení jiných návykových látek a jejich limitních hodnot. V ustanovení § 1 předmětného nařízení vlády je pak uvedena látka benzoylkonin a limitní hodnota této návykové látky ve výši 25 ng/ml. Protokol o lékařském a toxikologickém vyšetření osoby při podezření z ovlivnění návykovou látkou, část vyplněná lékařem provádějícím klinické vyšetření, popisuje klinické vyšetření žalobce, které ovšem podle žalovaného nevypovídá nic o schopnosti reagovat na podněty. Z tohoto záznamu lze toliko laicky dovodit, že k užití jiné návykové látky, v daném případě kokainu, nedošlo bezprostředně před lékařským vyšetřením. Je obecně známo, že účinky drog, ať už se jedná o přírodní látky nebo jim podobné chemické sloučeniny, působí na psychiku a podvědomí uživatele a ovlivňují jeho reakční odezvu na podněty v delším časovém horizontu než alkoholický nápoj. Změnu chování či odpovídající reakce na podněty pak rovněž ovlivňuje míra závislosti na návykových látkách. Je obecně známo, že změnu chování vyvolává jak aktivní přítomnost návykové látky v organismu, tak i její nedostatek (abstinenční příznaky). Skutečnost, že se chování řidiče policistovi subjektivně jeví jako normální, nevylučuje, že jeho reakční schopnosti na řešení mezních situací jsou ovlivněny užitou drogou. Subjektivní dojem z chování osoby ovlivněné návykovou látkou tak nemůže být vnímán jako objektivní důkaz tedy protipól znaleckému posudku zpracovanému soudním znalcem na základě výsledků laboratorního zkoumání odebrané žilní krve.
12. S tvrzením žalobce, že nalezený benzoylkonin neprokazuje přítomnost kokainu v době řízení, se žalovaný neztotožnil s tím, že benzoylkonin je metabolitem kokainu, tedy jde více než pravděpodobně vyloučit, že by se v organismu vyskytl například jako vedlejší produkt metabolismu člověka. Zjištěné množství tohoto metabolitu (1242 ng/ml) lze jen s obtížemi označit za nepatrné, když limit pro ovlivnění schopností řidiče je 25 ng/ml a lze se důvodně domnívat, že takovému množství metabolitu bude i úměrně odpovídat dávka kokainu, kterou žalobce konzumoval. Ostatně v krvi odebrané žalobci byl vedle benzoylkoninu zjištěn zbytek kokainu v množství 1 ng/ml, ačkoliv žalobce do protokolu o lékařském a toxikologickém vyšetření osoby při podezření z ovlivnění návykovou látkou uvedl, že kokain požil před dvěma dny.
13. Žalobcem navrhované důkazy neměly sílu zvrátit výsledek znaleckého zkoumání odebraného vzorku krve, jímž byla nade vší pochybnost stanovena návyková látka a její

množství, které měl žalobce v krvi v okamžiku, kdy řídil motorové vozidlo. Tvzení žalobce, že klíčovým důkazem o vině mělo být sdělení svědka, že žalobce požil návykovou látku před usednutím do vozidla, je zcela irrelevantní, neboť by zpochybňoval důkazní váhu znaleckého zkoumání. Žalovaný rovněž odmítl, že by porušil zásadu in dubio pro reo, když ani na okamžik nezapochyboval o tom, jak k přestupkovému ujednání došlo a kdo se jej dopustil.

14. Žalovaný připomněl, že v souladu s ustanovením § 90 odst. 3 správního řádu nemůže odvolací správní orgán změnit napadené rozhodnutí v neprospěch odvolatele. To mu ovšem nebrání v tom, aby vyslovil svůj právní názor, že s ohledem na množství zjištěné látky v krvi žalobce měl být uložen přísnější trest, což lze jen stěží považovat za podjatost. Žalovaný rovněž uvedl, že nepochybuje o tom, že řízení motorového vozidla v provozu na pozemních komunikacích s tak vysokou hodnotou metabolitu kokainu, jaká byla zjištěna v krvi žalobce spolu se zbytkem kokainu, je projevem bezohlednosti a osoby, které se chovají obdobným způsobem, představují pro bezpečnost v provozu na pozemních komunikacích významné riziko.
15. Podle žalovaného cílem vypracování znaleckého posudku bylo zjistit přítomnost a výši návykové látky a dle zjištěných hodnot těchto látek v krvi se vyjádřit, za byl žalobce způsobilý vykonávat činnost, tedy řídit motorové vozidlo. K zadaným otázkám se znalkyně vyjádřila, když na základě výsledků laboratorního zkoumání žilní krve odebrané žalobci popsala návykovou látku a její koncentraci v krvi a s ohledem na zjištěné množství návykové látky pak do znaleckého posudku uvedla, že žalobce byl v době řízení motorového vozidla pod vlivem benzoylekogninu. když limitní hodnota, při jejímž dosažení se dle Nařízení vlády č. 41/2014 Sb. považuje řidič za ovlivněného takovou návykovou látkou, je v případě kokainu 25 ng/ml a v případě benzoylekogninu rovněž 25 ng/ml. Právní posouzení věci. tedy zda svým jednáním žalobce porušil či nikoliv zákonem uloženou povinnost, provedl správní orgán prvního stupně, který- konstatoval, že svým jednáním žalobce porušil právní povinnost uloženou mu ustanovením § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.
16. Žalovaný dále připomněl, že diskuse kolem právní kvalifikace benzoylekogninu byla jednoznačně utnuta rozsudkem NSS č.j. 10 As 309/2023-63 a nařízením vlády č. 41/2014 Sb., které jej výslovně uvádí mezi jinými návykovými látkami a stanoví jeho limitní hodnotu. Správní orgány jsou tímto právním předpisem při rozhodování vázány a nemají pravomoc přezkoumávat jeho soulad se zákonem. Současně je nutno zdůraznit, že v krevním vzorku žalobce nebyl nalezen pouze metabolit benzoylekognin. ale také samotný kokain v koncentraci 1 ng/ml. Tento nálezn dokládá, že k užití psychoaktivní látky skutečně došlo, a že přítomnost metabolitu v extrémně vysoké koncentraci (1242 ng/ml je více než padesátinásobek limitní hodnoty) není izolovaným laboratorním údajem, nýbrž důsledkem nedávné konzumace kokainu. Takto zjištěný stav představuje závažné riziko pro bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. To, že policisté ani lékař při krátkém kontaktu nezaznamenali nápadné projevy ovlivnění, tuto skutečnost nezpochybňuje, neboť právní úprava vychází z analytického principu a chrání účastníky silničního provozu preventivně.

IV. Replika

17. V replice žalobce uvedl, že odkaz na zákon o návykových látkách a jeho prováděcí předpis přitom nevyplývá jen z jejich obecné speciality, ale též z přímého odkazu zákonodárce na tento zákon v § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Jak uvedeno již v žalobě, zákon č. 361/2000 Sb. nedává ve svém § 5 odst. 2

písm. b) vládě jakékoliv zmocnění k vymezování jiných, v zákoně o návykových látkách a jeho prováděcím předpisu neuvedených látek, které by tak nově vymezila jako návykové (například jen pro účely zákona č. 361/2000 Sb.), ale pouze opravňuje vládu k tomu, aby u vybraných návykových látek stanovila svým nařízením hladinu látek v krvi řidiče, při jejímž dosažení se tento řidič považuje „automaticky“ za ovlivněného. Lapidárně řečeno, vláda byla zmocněna toliko k tomu, aby z taxativně určené množiny návykových látek uvedených v nařízení vlády č. 413/2013 Sb. vybrala ty, u nichž je možné a vhodné stanovit hladinu, při jejímž dosažení je možné prohlásit řidiče za ovlivněného bez nutnosti dalšího (časově a finančně náročného) zkoumání. Teprve soudy mohou řádně zhodnotit, zda vláda vůbec byla zmocněna do svého nařízení č. 41/2014 Sb. zahrnout látku, která nepatří mezi návykové, což je zcela klíčovou otázkou pro posouzení celé věci. Žalobce je přesvědčen, že k tomu zmocněna v žádném případě nebyla, v čemž mu dává za pravdu znění jak § 5 odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, tak i nepřímě znění § 5 odst. 1 písm. g) téhož zákona odkazující v rámci pojmu návyková látka na zákon o návykových látkách a jeho prováděcí předpis.

18. Žalovaný uvádí, že protokol o odborném lékařském vyšetření o ovlivnění alkoholem či návykovou látkou nevypovídá nic o schopnosti žalobce reagovat na podněty. Žalobce s tímto názorem nemůže souhlasit. Ostatně kdo jiný než odborný lékař na základě standardizovaných testů, které cílí právě na schopnost motorických a kognitivních funkcí lidského těla, má být podat objektivní zprávu o tom, jak konkrétní osoba reaguje na podněty? Uvedené pouze svědčí o tom, co Žalobce rovněž namítá, tedy že žalovaný řádně nehodnotil všechny důkazy samostatně i ve svém souhrnu.
19. K tvrzení žalovaného, že cílem vypracování znaleckého posudku bylo „*zjistit přítomnost a výši návykové látky a dle zjištěných hodnot těchto látek v krvi se vyjádřit, zda byl žalobce způsobilý vykonávat činnost, tedy řídit motorové vozidlo,*“, žalobce uvedl, že cílem znaleckého posudku z oboru toxikologie je první část, tedy zjištění přítomnosti návykových látek a jejich hladiny v krvi. To je ryze odborná otázka, k jejímuž řešení je znalec povolán. Nicméně otázka, zda osoba je nebo není způsobilá k nějaké činnosti, v tomto případě k řízení motorového vozidla, již však není otázka odborná, nýbrž ryze právní.

V. Posouzení soudem

20. Žalobu soud neshledal důvodnou.
21. S odůvodněním napadeného rozhodnutí žalovaného, které se zabývalo shodnými námitkami, jaké jsou obsaženy v žalobě. Se zhodnocením případu žalobce ze strany žalovaného se soud plně ztotožňuje a stejně jako správní orgány má soud za to, že žalobci byla jednoznačně a bez důvodných pochybností dokázána vina za přestupek spočívající v řízení motorového vozidla v takové době po požití jiné návykové látky, kdy byl ještě pod jejím vlivem.
22. Dle názoru soudu toto bylo bez důvodných pochybností ve správním řízení prokázání, a to na základě provedeného dokazování, při němž správní orgány vycházely ze všech podkladů a důkazy zhodnotily samostatně i ve vzájemné souvislosti. Soud naopak neshledal důvodnou námitku, že nebylo postupováno podle zásady *in dubio pro reo*, ani že správní orgány vycházely z jediného důkazu – znaleckého posudku z oboru toxikologie, tedy pouze z důkazu v neprospěch žalobce. Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že vycházely rovněž z výsledků zakročujících policistů a z jejich úředního záznamu, ze kterých vyplývá, že žalobci nejprve byla provedena zkouška na přítomnost návykových látek prostřednictvím

testu Drugwipe, který byl rovněž pozitivní. Přehlédnout v této souvislosti nelze ani samotné vyjádření žalobce, který připustil, že užíval před cca 2 dny kokain a okolnost, že v jeho krvi bylo zjištěno i zbytkové množství právě kokainu. Není tedy pravdivé tvrzení, že by výsledek toxikologického vyšetření byl ojedinělým, či dokonce zcela reálně nemožným údajem ve vztahu k ostatním podkladům, které měly správní orgány k dispozici.

23. Skutečnost, že se žalobce nejevil známky ovlivnění návykovou látkou navenek (na základě výsledku policistů a na základě protokolu o lékařském vyšetření) nevylučuje, že žalobce byl v době řízení vozidla pod jejím vlivem, neboť jednoznačně bylo prokázáno znaleckým posudkem z oboru toxikologie, že rozbořem krevního séra žalobce byla u něho zjištěna hladina benzoylekgoninu ve výši 1242 ng/ml.
24. Tato látka prokazuje požití kokainu v nedávné době (žalobce uváděl před dvěma dny) a je uvedena v nařízení vlády č. 41/2014 Sb. V nařízení se výslovně uvádí, že je určeno k provedení § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), jehož porušení je žalobci kladeno za vinu. Soud proto neshledal důvodnou námitku, že toto nařízení nebylo možné v daném případě použít. Zákon o návykových látkách, resp. nařízení vlády č. 413/2013 Sb. předmětné ust. § 5 odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb. neprovádějí, a tudíž je nelze na daný případ aplikovat.
25. V § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 41/2014 Sb. se stanovují se návykové látky a jejich limitní hodnoty, při jejichž dosažení v krevním vzorku řidiče se řidič považuje za ovlivněného takovou návykovou látkou. Ohledně benzoylekgoninu je limitní množství 25 ng/ml. Jelikož u žalobce byla zjištěna v krevním séru hodnota mnohonásobně překračující limitní množství, považuje se žalobce v takové situaci za ovlivněného touto látkou, a tudíž řídil motorové vozidlo pod jejím vlivem, čímž porušil ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu.
26. Na základě skutečnosti, že zákonodárce zvolil obecné označení návyková látka i pro metabolit kokainu, nelze nařízení č. 41/2014 Sb. považovat za neurčité, nezákonné či protiústavní.
27. Pokud jde o odkaz žalobce na § 5 odst. 1 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb., který odkazuje na zákon č. 167/98 Sb., o návykových látkách, z tohoto pouhého odkazu u jiného ust., než žalobce porušil, nelze dovodit protiústavnost nařízení č. 41/2014 Sb.
28. Dle názoru soudu na daný případ lze plně aplikovat závěry obsažené v rozsudkem Nejvyššího správního soudu pod čj. 10 As 309/2023-63. Žalobce toto zpochybňuje pouze tvrzením, že u něho byla zjištěna mnohem vyšší hodnota benzoylekgoninu, než ve věci projednávané před NSS, takový argument však dle názoru soudu naopak pouze nasvědčuje tomu, že jde o obdobný případ.
29. NSS v označené věci vychází z premisy, že benzoylekgonin prokazuje nedávné požití kokainu. Jiným způsobem přítomnost kokainu není možné prokázat, a pokud by nebyla zohledňována tato látka (benzoylekgonin), jednalo by se o „nepřípustné riziko pro společnost, která by byla potencionálně ohrožena konzumenty kokainu, protože by to znamenalo, že rizika spojená s konzumací kokainu, nelze v přestupkovém řízení vůbec efektivně postihnout. Nebylo by totiž téměř možné prokázat, že řídili vozidlo v takové době po užití návykové látky, pro kterou byl ještě pod vlivem.“
30. Pokud jde o stanovisko Psychiatrické nemocnice Bohnice, které sloužilo jako podklad pro

stanovisko trestního kolegia Nejvyššího soudu sp. zn. Tpjn 300/2020, dle NSS se týká závěr o nemožnosti prokazování skrze hodnoty benzoylekgoninu pouze trestního řízení a v něm zjišťovaného stavu vylučujícího způsoblost k řízení, nikoli správního řízení o přestupku, kde je řešena jiná otázka, a to, zda se řidič považuje za ovlivněného omamnou látkou.

31. Soud neakceptoval ani žalobní tvrzení, že znalkyně z oboru toxikologie prováděla právní hodnocení, neboť je zřejmé, že znalkyně pouze zjistila hodnotu benzoylekgoninu a porovnála ji s hodnotou uvedenou v ust. § 1 odst. 1 vládního nařízení č. 41/2014 Sb. a následně citovala toto ust., že se žalobce považuje při takové hodnotě za ovlivněného.
32. Nelze přehlédnout, že v daném případě byl benzoylekgonin zjištěn u žalobce ve velmi vysoké koncentraci, a na základě toho vznikla v souladu s nařízením vlády č. 41/2014 Sb. vyvratitelná domněnka, že žalobce byl v době řízení vozidla ovlivněn návykovou látkou.
33. Tu lze vyvrátit např. je-li výrazný nesoulad mezi výsledkem krevního vyšetření a výsledkem vyšetření moči. Avšak v daném případě žalobce odmítl podrobit se vyšetření moči, čili k dispozici byly pouze výsledky krevního vyšetření.
34. Rozhodně však nelze vyvrátit domněnku ovlivnění návykovou látkou pouze vlastním pouze subjektivním pocitem, že se řidič již dobře cítí, ani subjektivním názorem spolucestujícího, ani pouhým klinickým vyšetřením lékařem. Rovněž psychiatrický posudek je s ohledem na znění § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 41/2014 Sb. nadbytečným, neboť jím nelze zcela vyvrátit možnost ovlivnění návykovou látkou. "
35. Nadbytečnými jsou dle názoru soudu i informace o pohybu hlídky Policie ČR minimálně 30 min před samotnou kontrolou, neboť toto nemá žádný význam ve vztahu k přestupku žalobce, neboť je zcela irrelevantní, že policisté zjistili spáchání přestupku žalobcem po náhodné kontrole.
36. S odůvodněním neprovedení důkazů správními orgány se proto soud ztotožnil.
37. Ze zmíněného odborného psychiatrického stanoviska PN Bohnice, ze kterého vychází rozsudek NSS čj. 10 As 309/2023-63, také vyplývá, že fáze, kdy se kokain již přeměnil látkovou přeměnou na benzoylekgonin, je spojována s projevy jako: úzkost, stihomam, vyčerpání, deprese, porucha pozornosti, dezorientace, nervozita, podrážděnost, útlum. Z tohoto seznamu následných možných potíží spojených s požitím kokainu je zároveň dle názoru soudu zřejmé, že chování řidiče v silničním provozu může být výrazně negativně ovlivněno požitím návykové látky i v době, kdy je v jeho krvi přítomna pouze látka benzoylekgonin.
38. Okolnost, že žalobci byla uložena sankce v horní polovině zákonné sazby, není dle názoru soudu důvod podjatosti správních orgánů vůči žalobci, nýbrž důsledkem toho, že u žalobci přitěžuje významná skutečnost, že u něho bylo zjištěno velmi vysoké množství benzoylekgoninu, a to množství 50x překračující limitní hodnotu, od které je řidič považován za ovlivněného touto látkou. S ohledem na tuto skutečnost soud shledal odůvodněnou a správnou výši sankcí (pokuty a zákazu řízení všech motorových vozidel) v horní polovině zákonné sazby.
39. Soud neshledal napadené rozhodnutí nezákonným.
40. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

VI. Náklady řízení

41. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 21. listopadu 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně